
OBITUAR

**Dragă Mirel,
Dragul meu prieten,**

În curând, pe răbojul vremii, va sta crestat un an de când ai plecat la cele veșnice. Ai plecat, la fel de discret – precum îți era firea – și, pe mulți dintre noi, ne-ai sărăcit de unul dintre prietenii cei mai buni; poate la unii de singurul! Pentru că prietenia a fost unul dintre darurile cele mai de preț pe care ni le-ai oferit cu generozitate, iar cuvântul tău înțelept ne-a fost, în multe clipe de cumpănă, un reazem de nădejde. Prietenia ta ne-a ajutat să înțelegem că a oferi semenilor este mult mai prețios decât a primi, că gesturile tale au fost cu atât mai mărețe cu cât ceea ce ne-ai dat a venit din suflet, izvorând din străfundul inimii. Prietenia cu care ne-ai onorat ne-a netezit calea de urmat în metodologia de cercetare a unui *tell* și ne-a călăuzit, acolo unde tu ai făcut atâtea, în felul de a îndruma și școli tinerii care urmau această cale anevoioasă. Prietenia ta ne-a făcut, întotdeauna, să ne simțim cei care am fi vrut să fim și mulți dintre noi ne-am ostenit să ajungem până acolo încât să putem renunța la lucruri importante, doar pentru ca celor din jur să le fie mai bine.

Mi-a fost incomensurabil de greu când am aflat grozăvia că nu mai ești, ca și cum un gol atotcuprinzător m-ar fi înconjurat și totul s-ar fi prăvălit în neant. Asta cu atât mai mult cu cât, cu doar două zile înainte, m-ai sunat să mai sporovăim despre ce mai fac și cum o mai duc. Am vorbit mult, mult mai mult decât de obicei, și, parcă știind că este ultima dată, nu ne mai venea să ne oprim. Erai la Bordușani, în locul unde, prin competența și priceperea ta, ai scris o pagină a Preistoriei Dunării de Jos, în locul de care te legau decenii de pasiuni și zbateri profesionale, erai în locul de care, nici la senectute, nu te mai puteai desprinde. Și Dumnezeu știa acest lucru și ți-a ascultat ruga-ți nerostită, luându-te la El din acel loc drag și, în același timp, legându-te de el, mai trainic, pentru eternitate!

Cândva, un înțelept spunea că recunoștința este un lucru scump pe care nu-l găsești la oamenii ieftini – și am trăit situații care confirmă această zicere! Tocmai de aceea mă bucur nespus să văd că foștii tăi studenți și discipoli, mulți dintre ei ajunși acolo unde năzuiau, nu au uitat ceea ce ai făcut pentru ei, nu au uitat ceea ce ai făcut pentru ghilda noastră. Vreau și eu să mă alătur celor rămași, care îți cinstesc memoria cu rânduri de specialitate, cu vechiul nostru proiect al cronologiei culturii Cucuteni. Primind cele aflate în calculatorul tău, mi-am dat însă seama că încă mai este mult de lucrat, dar îți datorez ca textul să fie publicat la stadiul la care l-ai lăsat. Sper, așa cum spunea tu, ca cele scrise să se constituie într-un moment de plecare pentru o nouă abordare în această chestiune.

Închei, dragă prietene, rugându-mă ca Dumnezeu să-ți aștearnă odihna binemeritată!

Florin Drașovean